

Sinapinsiemen

2/2019

*Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen
käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa,
muuttuu mahdoton mahdolliseksi.*

Sinapinsiemen ry:n hallinto

Yhdistyksen puheenjohtaja

Juha Leinonen

puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi

puh. 050-3014 993

Sihteeri

Saija Kainulainen

sihteeri@sinapinsiemen.fi

puh. 050-6254635

Rahastonhoitaja ja kirjanpitäjä

Sinikka Luokkanen

rahastonhoitaja@sinapinsiemen.fi

Kirjakaupan hoitaja

Maria King

kirjat@sinapinsiemen.fi

Kummisihteeri

Anne Lindell

kummisihteeri@sinapinsiemen.fi

Tiedottaja

Teija Liukko

tiedottaja@sinapinsiemen.fi

Ukinrannan emäntä ja isäntä

Robin ja Maria King

www.sinapinsiemen.fi

Facebook: Sinapinsiemen ry

Tilit

Yhdistyksen tili: **FI40 5104 0020 1230 75** (Op)

- kirjakauppa ja jäsenmaksut

Kummityön tili: **FI52 2185 1800 1334 40**

- Viitenumero kummilapsityöhön **600400**

- Viitenumero Komin tukemiseksi **600811**

- Viitenumero yleislahjoittajille **602 000**

TÄSSÄ LEHDESSÄ

4	Pääkirjoitus
<i>Ella Luoma</i>	23	Välähdyksiä rumuudesta ja vähän kauneudestakin
<i>Soili Juntumaa</i>
6	Takapenkin turinoita
<i>Juhani Veikkola</i>	24	Komin kirje
8	Elämää Sinapinsiemenenä
<i>Matleena Ikola</i>	27	Kauneus - kukoistusta, täydellisyyttä, rumuus - kuihtumista ja rujoutta?
<i>Katri Kuusikallio</i>
11	Rumuudesta
<i>Jukka Saarela</i>	28	Maailma taskuun
<i>Sinikka Vuonto</i>
14	Ei ruma ole kenkään ihminen
<i>Elsa Sihvola</i>	31	Maailmallinen Jeesus
<i>Heikki Hesso</i>
16	Ukinrannan kuulumisia
<i>Maria King</i>		
18	Terveiset kevätkokouksesta
<i>Saija Kainulainen</i>		
20	Taizén terveiset
<i>Marja Väinölä</i>		

PÄÄKIRJOITUS

TEKSTI: ELLA LUOMA

Lapsena ajattelin yksioikaisesti, että minun ei pitä suuttua, koska Jeesuskaan ei koskaan suuttunut. En tiedä mistä käsitys oli syntynyt, mutta se muovasi pitkään sitä kuvaa, minkä loin itsestäni kristittynä.

Kristitty on tyyne, rauhallinen ja konfliktitilanteessa asettuu aina asioiden yläpuolelle. Ajattelin kirkkotaiteen ja elokuvien kuvia puhtaasta, valkoisesta ja sirosta Jeesuksesta, joka ääntäkään päästämättä kuolee siististi ja tyylikkäästi ristillä ja yrittin kulkea sitä kohti.

Viimeistään ensimmäisen vakavan parisuhteeni päättymisen sai minut ymmärtämään, etten ollut löytänyt kristinuskon ydintä, vaan porvariston hillityn charmin ja että se repi minua sisältä palasiksi. Halusin huutaa, kiukutella, tuntea tuskaa ja

olla vihainen. Uskouduin tästä ristiriidasta ystävälleni ja hän kysyi:

”Miksi sinä luulet, ettei Jeesus ollut vihainen? Hänhän oli jatkuvasti vihainen.”

Silmieni eteen piirtyi kokonaan uusi Kristus: vihainen, ahdistunut, pelokas, rikkonainen, epäuskoinenkin ja lopulta hyvin vakavasti pahoinpidelty, sairas ja kuolemaisillaan riutuva mies. Jeesus, joka suuttui viikunapuulle ilman mitään sen suurempaa syytä, joka ilmaisi toistuvasti turhautuneisuutta ihmisten vuoksi ja joka epäili seuraajiensa motiiveja. Jeesus, joka viimeisinä hetkinään riehui vihaisena temppelissä, joka rukoili peloissaan henkensä puolesta ja joka huusi epätoivoissaan taivasiin, miksi olet minut hylännyt.

Tämän lehden teemaksi valikoitui rumuus. Kömpelö termi, joka kuitenkin pitää sisällään paljon, kuten

ajatuksen rikkonaisuudesta. Ihmiset ovat rikki ja syntyessään ihmisten keskelle, myös Kristuksen piti hajota. Tässä lehdessä kirkon perheneuvoja **Jukka Saarela** ja pastori **Heikki Hesso** lähestyvät tätä rikkonaisuutta kumpikin omasta näkökulmastaan, Hesso Juhani Rekolan viisaisiin sanoihin tukeutuen. He kaikki kysyvät, etsimmekö Jeesusta väärästä paikasta, kun etsimme Häntä kauuneudesta? Vai onko meidän käsityksemme kauneudesta väärä?

Aina toisinaan tulee väännettyä uskonsisarusten kanssa eri aiheista. Aina ei tule käyttäydyttyä asiallisesti. Silloin alkaa helposti turhauttaa, miksemme ole samaa mieltä, yhtä perhettä? Miksi me ihan koko ajan vain riitelemme? Silloin palautan mieleeni Jeesuksen opetuslapset, jotka eivät Raamatun mukaan olleet yksimielisiä kuin silloin, kun päättivät jättää Jeesuksen roomalaisten

sotilaiden armoille ja luikkivat karakuun. Pietari ei ilmentänyt porvariston hillittyä charmia leikatessaan sotilaalta palan korvasta. Ja sellaisinaan he olivat Jeesukselle kuitenkin rakkaita, kaikessa rikkonaisuudessaan.

Ehkä juuri oman vihaisuutensa, ahdistuksensa, pelkonsa, rikkonaisuutensa, epäuskoisuutensa ja kesken eräisyyden kohdatessaan, kohtaa myös Kristuksen.

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen päätoimittaja.

TAKAPENKIN TURINOITA

TEKSTI: JUHANI VEIKKOLA

Monolaiset asiat kiertelevät mielessäni eivätkä oikein tahdo asettua järjestykseen päässäni. Virikkeitä pulppuaa sekä ulkoa että sisältä. Samalla kun teen kevättöitä puutarhassani ja iloitsen luonnon kasvuvuomasta ja sen monimuotoisuudesta, kuuntelen uutisia maailmalta.

Pariisissa on julkaistu ensimmäinen kattava maailmanlaajuinen arvio siitä, kuinka luonnon köyhtyminen johtaa hoitamattomana samaan mihin ilmastomuutos: rajuihin muutoksiin nykyisen kaltaisella maapallolla. Tiedemiesten yhteenveto on, että maailman luonnon tila heikentyy ennennäkemätöntä vauhtia. Kyse ei ole uhasta vain kasveille, vaan uhasta kaikille lajeille, kuten ihmiselle.

Rovaniemellä arktinen neuvosto ei kyennyt antamaan yksimielistä julis-

tusta, koska USA ei suostu tunnustamaan, että ilmastomuutos vaatii pikaisia yhteisiä toimia ihmiskunnalta.

Tätä kirjoittaessani taustalla soi Mozartin pianokonsertto, jossa on kevyään valoisuutta ja keveyttä. Kuuntelen mielelläni näitä Mozartin säveliä, koska ne nostavat mieltäni pois raskasmielisistä mietteistä, jotka koskevat ihmiskunnan tilaa ja tulevaisuutta.

Välillä mietin sitäkin, miksi tuo ajanjakso 1700-luvun puolivälistä 1800-luvun puoliväliin oli niin poikkeuksellisen luovaa Euroopan historiassa.

Ja sitten pitäisi tähän lehteen miettiä tätä elämää siitä näkökulmasta, mikä siinä on rumuutta ja miten se meihin vaikuttaa. Tämän taustalla vaivaa jatkuvasti kysymys, mikä on Sinapinsiemen-yhdistyksen tarkoitus

ja olemassaolon oikeutus. Se tuntuu nyt olevan jollakin tavalla hukassa.

Kevätkokouksen seminaarissa keskustelimme **Patrik Hagmanin** kirjasta Vastarintausko. Jäin miettimään, tarjoaisiko se sellaisen teologisen perustan, jolta Sinapinsiemen voisi ponnistaa uuteen kukoistukseen. Joka tapauksessa suosittel sen lukemista!

Rumuus on esteettinen käsite, niin kuin kauneuskin. Mietin, mikä merkitys estetiikalla on ollut ja on siinä liikehännässä, johon Sinapinsiemenkin osaltaan liittyy. Jälleen tulee mieleen Anna-Maija, jossa esteettinen ja eettinen yhdistyivät niin ainutlaatuisella tavalla. Jotkut ihastuivat nimenomaan tähän Anna-Maijan esteettiseen puoleen, jotkut taas pitivät hänen asennoitumistaan liiankin esteettisenä siinä mielessä, että se väritti ristiriitaisen maailman liian säröttömäksi.

Vai olisiko niin, että esteettinen on joskus eettistä ja päinvastoin? Sanat, jotka loukkaavat ja halventavat, ovat rumia sanoja, teot, jotka asettavat toisen ihmisarvon kyseenalaiseksi, ovat rumia tekoja. Ahneus on rumaa, olipa se missä muodossa tahansa.

Valitettavasti olemme kaikki tästä rumuudesta osallisia, sillä ahneushan on perussy siihen, että maailmamme on joutumassa syvään ekologiseen ja sosiaaliseen kriisiin.

Elämme mukana tässä ahneudessa, joka tahtoo yhä lisää, yhä tehokkaampaa, yhä helpompaa, yhä mukavampaa.

Haluaisin olla mukana liikkeessä, joka nousee tätä rumuutta vastaan. Tässä sitä vastarintauskoa tarvittaisiin.

Sanat, jotka loukkaavat ja halventavat, ovat rumia sanoja, teot, jotka asettavat toisen ihmisarvon kyseenalaiseksi, ovat rumia tekoja.

Ahneus on rumaa, olipa se missä muodossa tahansa.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva pappi ja teologian tohtori, joka toimi pitkään Sinapinsiemenen puheenjohtajana ja sen jälkeen tämän lehden toimittajana

ELÄMÄÄ SINAPINSIEMENENÄ

TEKSTI: MATLEENA IKOLA

Kuka olet?

Olen **Marjatta Malmberg**, pitkäaikainen rivisiemen-sinappi. Olen eläköitynyt tamperelaisen oppilaitos- ja retriittipapin hommista ja vaalin nyt hiljaisuutta Metsäkestilän hiljaisuuden talon vapaaehtoisväessä, lapsuusympäristössäni..

Lapset ja lapsenlapset kutsuvat mammaksiksi, se tuo antinsa itseyyteen. Ehkäpä parasta kuitenkin on saada olla elämän pyhiinvaeltaja.

En muista, kauanko olen ollut Sinapinsiemenen jäsen;

Muistan vain että kauan!

Ja sen, että Anna-Maijan Tulisijakiertokirjeet lämmittivät elämäni heti niiden alusta asti. Silloin Helsingissä, Porissa ja Ulvilassa.

Yhteinen kaipaus kai kutsui ja kiinnitti tähän yhteyteen, ainakin ajatuksissani, kiireisimpinäkin perhe-elämän ja työn vuosina. Tarvitsin sekä taistelun että kontemplaation näköalaa varmaan ihan hengissä pysymiseen. Arvokasta oli sinappien pyrkimys saattaa ja sovittaa niitä yhteen arjen todellisuudeksi.

Pidän elämässä tärkeänä sitä, että kaipaukset, sanat ja teot kulkisivat yhtä matkaa. Että voisin olla uskollinen sisimmän kutsulle.

Tärkeänä pidän myös mielenrauhaa ja yhteyttä toisiin, silloinkin kun kanssakäyminen häiritsee tai suistaa uusiin vaiheisiin. Sekä iloa. Ystäviä.

”Pittää ol kipinää!”, sanoi äidinäitini yhdeksänkymppisenä. Aika hiljaista oli elämänsä ulkoisesti, mutta sisällä tuikki loppuun asti jokin tulisija.

Arvostan yhdistyksemme yksinkertaisuuteen, jakamiseen ja hyvän kierrätykseen pyrkivää elämäntapaa. Vaivannäköä yhteyden eteen. Sitkeyden ja juhlaillon liitossa pysymistä.

Arvoja vai ikävöintiä?

Myös tahdonvoimaa kirjankustantamisessa takavuosina arvostan kovin. Moni pieni kirjahelmi on ruokkinut, kuten Taizén veljien tekstit.

Mistä nykyarkesi koostuu?

Askaroin edelleen hiljaisuuteen ja luontoon kutsumisessa, kun kannan osavastuuta Metsäkestilän retti riittien järjestämisestä toukokuulta lokakuulle ja talon ylläpidosta. Ja sisarusteni kanssa lapsuusmetsien hoidosta.

Tänään se on tarkoittanut rämpi mistä vaikeakulkuisessa ryteikössä ja pitkiä puhelinsoittoja metsänhoitoyhdistyksestä kylätalkkarin kautta

ympäristökeskukseen, kun majavat ovat myllertäneet ja kaataneet lähimetsää.

Ajatuksissani huomaan askaroivani usein 6-18 -vuotiaiden lastenlasten todellisuudessa. Tuppaa silloin huolestuttamaan tämä maailma. Mutta riemastuttaa myös. Bonus-ta ovat perjantaiset Iiris-aamut, jolloin odottelemme tokaluokkalaisen kanssa kouluunlähtöä, leikimme ja luemme. Muutoinkin hitaat aamut, oleksiminen ja kirjasto saavat osansa.

Tämän lehden teema on rumuus. Mikä sinun silmissäsi on rumaa, mitä pidät elämässä rumana?

Aika moni asia muuttuu vanhempien sekä-etäksi. Kauneus ja rumuuskin niin suhteellisiksi. Mutta met-

sien avohakkuu raadeltuine maapohjineen suututtaa ja surettaa yhä enemmän. Samoin autioituvat, rappeutuvat ja umpeenkasuvat maalaismiljööt.

Tai tehorakentamisen tieltä rikkirevitty kaupunki, jonka ilmanlaadun takia jouduin jättämään rakkaan kodin. Moni tuttu maisema on silmissäni muuttunut korjaamattoman rumaksi. Onko rumuutta se vai ahneus, lyhytnäköisyys ja eturistiriidat, jotka piilottelevat päätösten ja suunnitelmien takana, milloin kenenkin meidän sydämessä?

Matleena Ikola, pastori ja Sinapinsiemenen entinen päätoimittaja haastattelee sinapinsiemeniä

RUMUDESTA

TEKSTI: JUKKA SAARELA

Olen ollut seurakunnan palkkalistoilla perheneuvojana reilut viisi vuotta. Seurakuntayhteisön ”ulkoa tulleena” olen pohtinut sitä, miten olla lojaali työnantajalle. Työhän on sisällöltään perin samankaltaista terapiatyötä kuin kunnallinen työ perheneuvojana oli.

Ja kuitenkin se on erilaista arvoiltaan ja lähestymiskulmaltaan, tunteenasolla myös ajoittain sisäisesti ristiriitaista. Ehkä ristiriidan voi yh-

distää jollain lailla seuraaviin kysymyksiin:

Mitä kirkko olisi ilman substanssiaan, Jumalaa ja mitä se on tämän substanssinsa kanssa? Miten seurakuntatyöntekijä toimii suhteessa näihin kysymyksiin?

Ajattelen tätä ristiriitaa sen kautta, miten Vapahtaja on taiteessa kuvattu. Kuva on yleensä kaunis ja virheetön viestien Jumalan täydellisyydestä, mutta ehkä myös tavoiteltavasta

moraalisesta elämästä. Ihmiseksi tullut Jumalahan on sopusuhtaisuudessaan ja täydellisyydessään myös mahdollinen esikuva kenelle tahnansa ihmiselle.

Ainakin alitajuisesti Jumalaksi voitulla. Ehkä juuri tästä kumpuaa usein miettimäni seurakunnan työn sisäinen ristiriitaisuus. Kilpailu tuon kuvan kanssa, tavoittelu sen kaltaisesta täydellisyydestä tuottaa hybrisetilyä, halua olla Jumalan kaltainen. Kilpailun seurauksena armo muuttuu helposti armottomuudeksi, moraaliksi moralisoinniksi ja usko oikeassa olemiseksi.

Tässä ilmapiirissä kristillinen yhteisö voi pahimmillaan myös kutistua henkisesti. Jäsenet hakevat toisistaan tukea, joka yhteisyyss vahvistaa

oikeassa olon tunnetta. Tämä puolestaan lisää ulkopuolisen torjuntaa eristäen seurakuntaa muusta yhteiskunnasta edelleen. Eristäytymisen kehä on valmis.

Mietinkin mitä tapahtuisi, jos Jeesus kuvattaisiin epätäydellisenä, eikauniina ihmisenä. Miten ”rumuus” tässä voisi palvella?

Ehkä epätäydelliseen kuvaan liitetty armo implikoisi sitä todellisuutta, jota me ihmiset oikeasti elämme. Täydellisyyteen pyrkiminen ei olisikaan tärkeää, vaan vajavaisuuden ja puutteellisuuden hyväksyminen tulisi osaksi elämää. Ehkä ihminen tällöin asettuisi oikeaan kokoonsa elämään riittävän hyvää elämää sen kaikkine puolineen. Saisi mahdolli-

*Katsoo seurauksena
armio muuttuu helposti
armottomuudeksi, mo-
raali moralisoimiseksi ja
usko oikeassa olemi-
seksi*

suuden hengähtää, vapautua ja olla utelias tuomitsemisen sijaan.

Tällaisessa konseptiossa voitaisiin ajatella, että ihminen on arvokas ja ihmisarvo luovuttamaton siksi, että hänessä on Jumalan kuvaa, ei siksi, että hän on, tai voisi olla Jumalan kuvana täydellinen kopio tästä.

Kysymys olisi siis siitä, että me seurakuntatyöntekijät uskaltautuisimme vapahtamaan itsemme henkisesti likinäköisyydestä tai luottamaan tämä vapahtaminen meitä suuremmalle voimalle, aina valintamme mukaan.

*Kirjoittaja on seurakunnan
perheneuvoja ja psykoterapeutti*

EI RUMA OLE KENKÄÄN IHMINEN

TEKSTI: ELSA SIHVOLA

umuus on yhteiskunnallisesti, taiteellisesti ja hengellisesti kiinnostavaa, koska se on kulttuurisamme niin stigmatisoitua. Viime lehdessä kirjoitin siitä itsepetoksesta, kun tavoittelen kauneusihanteita, joita inhoan. Tästä näkökulmasta ”rumuus” näyttäytyy vapautena ja rohkeutena; uhmakkaana, vahingoniloisena irtisanoutumisena kulttuurimme sanattomista sopimuksista ja menestyksen mittareista.

Tosiasiassa en ole ikinä tavannut rumaa ihmistä. Keinotekoiset ulkonäköpaineemme saattavat kyllä tuottaa sellaisen väkivaltaisen näköharhan, ja ihminen voi rumentaa itsensä likaisilla ajatuksilla, puheella ja toiminnalla – mutta kukaan ei voi koskaan olla ruma, koska jokainen on pyhä ja ikuinen Jumalan kuva.

Joskus, esimerkiksi metromatkalla töihin, harjoittelen tietoisesti tätä Jumalan kuvan näkemistä vastaan tulijoissa. Joidenkuiden kohdalla se on helpompaa kuin toisten. Lasten kohdalla se on liki automaattista; viattomuus ja vilpittömyys ovat rumuuden vastustamaton estolääke.

Vaikeinta se on sellaisten aikuisten kohdalla, joiden käytös ja toiminta on ristiriidassa omien arvojeni ja soveliaisuussääntöjeni kanssa. Silloin olen vaarassa sortua arvosteluun, leimaamiseen ja tuomitsemiseen; toisen ihmisen joskus tahalliseenkin rumentamiseen.

Eräs lähimmäiseni huvitti minua hiljattain huomauttamalla, ettem mehän me ikinä arvostele muita-kaan luontokappaleita. Tähän tapaan: ”Onpa siinä ruma puu! Katso-kaa, miten käppyrä pensas.” Miksei ihmistenkin erilaisuus, erinäköisyys

ja erihenkisyys voisi olla meille ilon, rikkauden ja uteliaisuuden aihe? Toki asioista täytyy voida puhua ja aatteita arvioida eettisesti. Mutta silti raskauttavinkaan ominaisuus, mielipide tai asianhaara ei voi koskaan rumentaa ihmisen jumalankuvaisuutta ja hänen kuulumistaan Jumalalle.

Jeesus sanoo sen näin: ”Ei ihmistä saastuta se, mikä menee suusta sisään. Se ihmisen saastuttaa, mikä tulee suusta ulos.” (Matt. 15:11)

En lakkaa ihmettelemästä tämän väitteen ajankohtaisuutta ja totuutta. Kyllähän me sydämessämme tiedämme, etteivät todellista rumuutta ole liikakilot tai otsarypyt vaan oman sydämemme musta aines, joka on kai kotoisin yksinäisyyden ja osattomuuden kokemuksesta, hylätyksi tulemisen pelosta ja hädästä.

Siitä eksistentiaalisesta olotilastamme kumpuavat kaikki meidän haavamme, haavoittuvuutemme ja haavoittamisemme. Siitä käsin me sohimme, sotkemme ja satutamme. Omaa ahdistustamme me koetamme paikata ulkopuolisin lääkkein, ilman että ne ikinä toimisivat.

Kirkko kutsuu tätä eksistentiaalista erotilaa synniksi, psykologia joksi-kin muuksi; mutta kaikki me tunnemme ja tunnistamme sen. Ja luemme siitä vähintäänkin lehdistä joka päivä: maailman mielivaltaisuudesta, keskeneräisyydestä, rujoudesta ja rumuudesta. Rumuus – miten laimealta ilmaisulta se yhtäkkiä tuntuukaan.

Toisaalta rumuus minussa on myös kaikkea laimeaa: ankeutta ja apatiaa. Tympeää tyytymistä ja turtumusta kaikkeen tiskaamiseen, tyhjänpuhumiseen, kyynisyyteen ja keskinker-

taisuuteen – minun, joka olen kaikkien Jumalan lasten tavoin kutsuttu rakkauteen, rohkeuteen, hyvyteen ja pyhyteen!

Herra, armahda meitä, jotka olemme harhautuneet luulemaan ihan vääriä asioita rumuudeksi, murehtimaan suklaansyöntiä oman sydämen velttoutemme ja pahanilksyytemme sijasta. Auta meitä, jotka sokeuttamme ja heikkouttamme alistumme tämän maailman äänen kuuloon ja orjuuteen. Auta, kun emme jaksa toivoa ja taistella, riemuita ja rohkaista. Avaa meissä kaikki suomut, jotka estävät yhteyttämme sinun kaikkisyleilevään Vapauteesi ja autuaaksijulistusten henkeen: iloon, yksinkertaisuuteen ja armah-tavaisuuteen.

Toistan mielessäni **Anthony de Mel-lon** viimeisiksi väitettyjä sanoja:

”Älä muuta: muutoksen halu on rakkauden vihollinen. Älä muuta itseäsi: rakasta itseäsi sellaisena kuin olet. Älä muuta toisia: rakasta kaikkia sellaisina kuin he ovat. Älä muuta maailmaa: se on Jumalan käsissä ja hän tietää. Jos teet näin, muutos tapahtuu upealla tavalla ja aikanaan. Suostu elämän kulkuun ilman matkatavaroita.”

Kirjoittaja on seurakunnan yhteisömuusikko, feministi ja sinapinsiemen.

UKINRANNAN

KUULUMISIA

Kun meille tulee vieraita, he pian kysyvät, että mitä teille tänne Ukinrantaan kuuluu. Joka kerta olen hie-man hämmästynyt, ja monesti sanon, että eipä tänne mitään erityistä.

Kolmas vuosi yhteisöelämää Ukinrannassa on menossa ja olemisesta täällä on tullut itselleni normaalia arkielämää. Vieraat voivat aistia pitkittyneen retriitin tunnelmat ja ajoittain pääsen niihin mukaan itsekin. Maisemat pihalla ja ikkunoiden takana vaihtuvat päivästä toiseen. Talven kalpea valo ja lämmin hämärä on muuttunut heleäksi veden valojen liplatukseksi salin seinillä.

Maisemat myös rukoushetkissä vaihtuivat hiljalleen paaston Jeremiaan jylhinöistä ja Efraim Syyria-

laisen kumarruksista pääsiäisviikon Laulujen laulun vihreille kunnaille ja alttarin ruusujen ja pionien väri-
loistoon.

Rukoushetkemme alkavat jo ennen aamukahdeksaa englanniksi fransiskaanisäin sävyin. Ne jatkuvat suomeksi, välillä Morbackasta peräisin olevalla tyyllillä ja välillä Laudesta laulamalla. Viimeistään yhdeksältä päästään aamukahvin keittoon. Aamun työrupeaman jälkeen yhdeltä on päivärukouksen vuoro ja iltakahdeksalta vielä sytytämme kynttilät iltarukousta varten. Ovet ovat auki vieraidenkin tulla. Varsinkin keski-
viikkoisin kutsumme ihmisiä jakamaan kanssamme iltapalaa ja juttelemaan ennen iltarukousta. Päivästä saa siis halutessaan varsin ison osan viettää kappelissa.

Vaellamme kirkkovuotta eteenpäin kukkia, värejä, tekstejä ja virsiä vaihdellen. Paaston ajan päivärukouksissa keskityimme meditoimaan psalmeja. Raamatun tekstinluvun jälkeen hiljaisuudessa katse etsiytyy usein ikkunasta pihalle, missä oravat taiteilevat lintulaudalla tai tulpapaanit avaavat kukkia kello-
tapulin edessä. Viime aikoina olemme kokeilleet angelus-kellojen soittamista ennen rukoushetkiä.

Piha- ja puutarhatyöt ovat täydessä vauhdissa. Viime syksynä Elina hautasi maahan satoja kukkasipuleita ja nyt ne ilahduttavat meitä väreil-
lään samalla kun maata käännetään,

kompostia möyhitään, siemeniä kylvetään, taimia kannetaan ulos ja sisälle säiden mukaan. Kalenteri alkaa täyttyä vierashuoneiden varauksista ja edessä on vuoden vilkkain jakso. Mutta vielä on tilaa, jos tekee mieli tulla tutustumaan Ukinrannan elämään, lepäämään tai ahertamaan kasvimaalla, lämmittämään saunaa tai onkimaan ahvenia ja särkiä.

Tilaa Ukinrannassa vapautuu kesän alusta myös uusille yhteisön jäsenil-
le. Marko menee naimisiin ja muuttaa nuorikkonsa kanssa ja Mikakin jatkaa matkaansa. Elina, Emmi, Robin ja minä toivomme löytävämme pari sinapinsiementä tai sellaiseksi ryhtyvää jakamaan kanssamme arkea ja pyhää, työtä, rukousta ja hupailua. Yhteisön jäsenet maksavat vuokraa omasta huoneestaan, ja jokainen huolehtii itse toimeentulostaan. Talosta ja tontista pidetään huolta yhdessä ja jokainen osallistuu rukoushetkiin ja vieraanvaraisuuden harjoittamiseen mahdollisuuksiensa mukaan.

Tällä hetkellä puolet porukasta on työssä yhteisön ulkopuolella. Jos haluat tietää enemmän, laita viestiä ja tule vaikka käymään!

Peace & Love

Maria King
mkingtssf@gmail.com

TERVEISET KEVÄTKOKOUKSESTA

TEKSTI: SAIJA KAINULAINEN

inapinsiemenen kevätkokous ja seminaari järjestettiin Kangasalan Ukinrannassa lauantaina 13.4.2019 klo 12-18. Seminaariosuudessa kummisihteeri **Anne Lindell** ja Ukinrannan emäntä **Maria King** alustivat osallistujia aiheeseen 'usko ja vastarinta' Patrik Hagmanin Vastarintausko –kirjan avulla.

Kirja sopii hyvin inspiraatioksi Sinapinsiemenen jäsenille, sillä yhdistyksen arvot kulkevat käsikädessä kirjoittajan esittämien ihanteiden kanssa. Sinapinsiemenen arvot ovat 1) rukous ja hiljaisuus – yhteys Jumalaan ja kiitollisuus 2) yhteisöllisyys –keskinäinen solidaarisuus 3) yksinkertainen elämäntapa -ekologisuus ja eettisyys ja 4) rajat ylittävä dialogi -ekumenia ja uskontodialogi.

Vastarintausko –kirjassa esikuvaksi on otettu varhaisen kirkon kristityt ja heidän uskon harjoittaminen sen ajan Rooman valtakunnassa. Kristityn tulisi olla henkilökohtaisesti esimerkki siitä, kuinka elää sovussa ja dialogissa ympäristön kanssa.

Kristityn tulisi myös ilmaista tervettä kriittisyyttä ja kyseenalaistaa toimintatapoja, jos näyttää siltä, että tapahtuu sortoa tai vainoa. Kristityn tulisi ensisijassa huolehtia heikoista ja sairaista. Kriittisenkin toiminnan tulisi tapahtua kärsivällisyyden ja nöyryyden hengessä.

Rajoja ylittävää vieraanvaraisuutta voi olla vaikea ymmärtää. Kristitytkin erehtyvät ja tekevät virheitä, mutta armossa mahdollon muuttuu mahdolliseksi. Kristitty saa rakkauten lahjan kohdella lähimmäisiään

ja ympäristöään niin kuin itseään. Jokaisen kristityn uskon tulisi synnyttää vastarintaa ahneudelle ja kulluttamiselle sekä kilpailulle ja tehokkuudelle.

Tällainen syntyminen kumpuaa kiihtoisuudesta kaikkivaltiaan Jumalan hyvyttä kohtaan. Kristityn voima ja valta on heikkoudessa ja pienuudessa sekä yksinkertaisuudessa ja köyhyydessä. Kristityn rikkaus on aarre, joka nähdään sydämen silmillä.

Tämä aarre on olemassa jo nyt, se ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta. Tämä aarre on olemassa ikuisuudessa. Sillä "Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh. 3:16).

Merkitse jo kalenteriin Sinapinsiemenen 40-vuotisjuhla la 9.11.2019. Päivä alkaa messulla klo 10, jonka jälkeen on tiedossa juhla-lounas ja juhlaseminaari sekä syyskokous. Tervetuloa!"

Kirjoittaja on Sinapinsiemenen sihteeri

TAIZÉN TERVEISET

TEKSTI JA KUVAT: MARJA VÄINÖLÄ

aizéssä tapaa aina ihania nuoria ihmisiä ja yllättävän usein tuttujakin. Kuten viime kerralla kun raamattutunnin päättyessä edessäni istuva nuori nainen kääntyi ja hymyili leveästi. Siinä oli tsekkiläinen **Marketa** johon olimme tutustuneet Bryselin Poverello-yhteisön kuvioissa. Ja hänen vieressään oli Sinapinsiemenen **Elsa** jota en ollut aikaisemmin tavannutkaan mutta suomalaisina ja sinapinsiemeneläisinä olimme jo kuin samaa perhettä.

Marketa oli mukana Libanonissa ja halusi jakaa kokemuksensa :

"Libanonin Taizé-tapahtuma maaliskuussa Beirutissa osoitti minulle ja 1600 muulle nuorelle aikuiselle - Libanonista, Armeniasta, Syyriasta, Iranista, Irakista, Jordaniasta, Egyptistä, Palestiinasta, Aasiasta ja Euroopasta - miten tärkeää on aina pyrkiä sovittukseen ja yrittää hyväksyä toisemme erilaisuuksinemme.

Libanonin sisällissota päättyi 29 vuotta sitten jättäen syvät jäljet ihmisten elämään ja Beirutin kaupunkiin, mutta myös perustan etsiä tapoja rakastaa lähimmäistämme. Tämä kysymys on nyt uudelleen ajankohtainen Libanonissa sinne virtaavien pakolaisten myötä, joista suurin osa naapurimaasta Syyriasta.

Minulle kokoontumisen punaisena lankana oli hyväksyminen, kunnioitus ja dialogi. Isäntäperheeni oli

ihastuttava rouva joka menetti miehensä 35 vuotta sitten sisällissodassa.

Osallistuin työryhmään jossa kaksi entistä taistelijaa kertoi toisten entisten taistelijoiden kanssa perustamastaan järjestöstä Rauhantaistelijat, Fighters for Peace. Heidät tavoitteenaan on herättää ihmiset tiedostamaan vihan, väkivallan ja pelon ja tätä kautta ehkäistä uusien veristen konfliktien syttymistä. He vierailevat kouluissa ja keskustelevat tärkeistä aiheista jotka eivät vielä ole päässeet oppikirjoihin. Sillä sisällissodasta vaietaan yhteiskunnassa ja siihen liittyy monia tabuja.

Tapaaminen ja ystävystyminen syyrialaisen pakolaisen Osaman kanssa oli erityisen koskettava. Hän joutui pakenemaan Homsin kaupungista ja opiskelee nyt kreikkalais-katoliseksi papiksi.

25. maaliskuuta vietimme Marian ilmestyspäivää joka on yhteinen juhlapäivä muslimien kanssa. Henkilökohtaisia todistuksia kuulumme muslimilta joka on asunut jonkin aikaa Taizéssa ja kristityltä joka elää muslimien keskellä. Puheiden lisäksi kuulumme Mabaraat- ja Fayhaan-kuorojen laulua. Ja pidimme minuitin hiljaisuuden kaikkien väkivallan uhrien muistolle, näimme dokumentin kristittyjen ja muslimien rauhanrakentamisprojektista Egyptissä ja lopuksi rukoilimme yhdessä.

Viimeisenä päivänä meillä oli tilaisuus nähdä Libanonia laajemmin. Matkoja oli tarjolla eri puolille ja minä valitsin maan pohjoisosan missä vierailimme seetripuista kuuluisassa kansallispuistossa sekä Qozhayan Pyhän Antoniuksen luostaris- sa. Luostari on Qodishan "Pyhässä Laaksossa" jota ympäröivillä vuorilla oli vielä lunta.. Näimme monia erakkomajoja ja luolia jotka nyt ovat tyhjiä mutta joissa on menneinä aikoina asunut munkkeja.

Taizé-tapaaminen näytti osallistujille paljon vain muutamassa päivässä. Ennen kaikkea saimme kokea libanonilaisten vieraanvaraisuutta ja näimme että aina on mahdollista elää yhdessä, erilaisuusistamme huolimatta."

Onko jäsenmaksu vielä maksamatta?

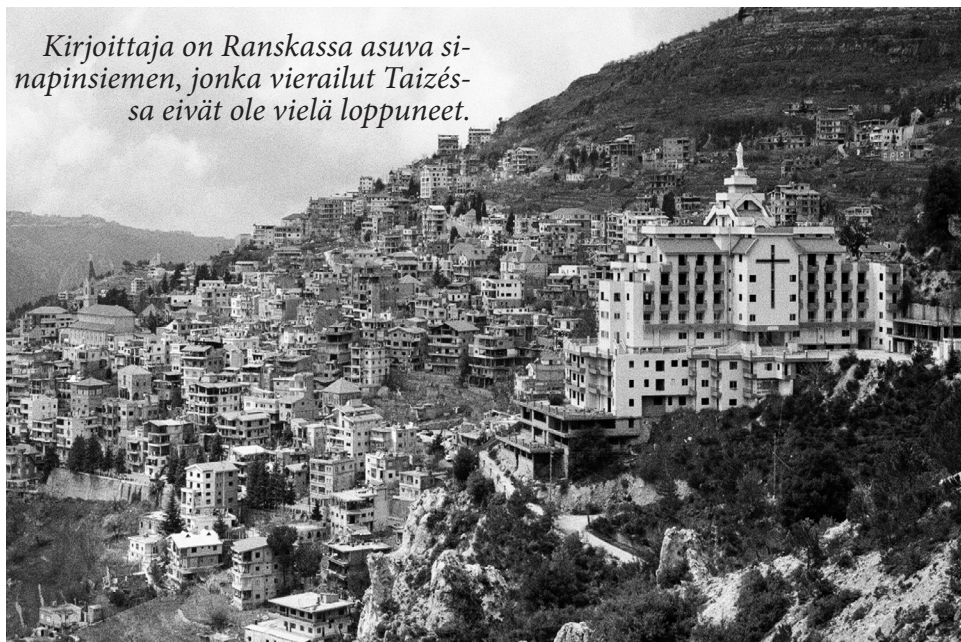
Noin kolmasosalla on tämän vuoden jäsenmaksu vielä maksamatta. Yhtenä jäsenetuna on Sinapinsiemen lehti, joka on nyt käsissä. Jos et halua olla enää jäsen, niin ilmoita siitä sihteerille (sihteeri@sinapinsiemen.fi) niin emme turhaan painattaa ja postiittaa lehteä sinulle.

Jos jäsenlasku on päässyt hukkumaan, niin rahastonhoitajalta (rahastonhoitaja@sinapinsiemen.fi) voi pyytää kopion laskusta.

Huom!

Käytähän laskulla olevaa viitenumeroa, koska silloin säästetään sekä pankille maksettavissa palvelumaksuja että rahastonhoitajan työtä.

Kirjoittaja on Ranskassa asuva sinapinsiemen, jonka vierailut Taizés- sa eivät ole vielä loppuneet.

VÄLÄHDYKSIÄ RUMUDESTA- JA VÄHÄN KAUNEUSTAKIN

TEKSTI: SOILI JUNTUMAA

kauneus on katsoja silmässä, sanomme. Niin on myös rumuus. Mutta mitä on rumuus ja kauneus?

Pidämme kauneuskilpailuita, puhumme ”klassisesta kauneudesta”. Naista arvostetaan usein vain ulkonaisten seikkojen perusteella.

Muistan nuorena koululaisena erään luokkatoverini, tytön, joka ei ollut kaunis. Hän oli hiljainen ja syrjäänvetäytyvä. Jostain syystä aloin katsoa häntä myötätuntoisesti, ehkä säälinkin häntä. Aloin nähdä hänet kauniina. Se oli itselleni ihmeellinen kokemus. Ymmärsin tuolloin, 12-vuotiaana, että jokaisessa ihmisessä voi nähdä kauneutta. Täytyy vain opetella näkemään. Ketään ihmistä ei saa sanoa rumaksi, se loukkaa ihmisarvoa.

Myöhemmin olen kohdannut saman asian pariskunnan kohdalla, jossa mies on ollut ns. komea ja nainen

ns. ruma – tai toisinpäin. Olen ymmärtänyt, että jokaisessa ihmisessä on kauneutta jota joku ei näe mutta toinen näkee. Sisäinen kauneus heijastuu kasvoista, ja silmistä. Rakkaudellinen katse tekee jokaisesta kauniin, kun kokee olevansa rakastamisen arvoinen ihminen.

Työssäni pappina olen kohdannut paljon sisäistä kauneutta – ja rumuutta. Olen ymmärtänyt, että ”rumuus” tai ”pahuus” on ennemminkin haavoittuneisuutta. Kukaan ei ole syntyessään ruma tai paha. Jokainen ihmislapsi on täydellisen kaunis tullessaan maailmaan. Elämä ja kärsimys saa meidät tekemään paha ja silloin olemme myös ”rumia”. Itsetunnon puute saa tuntemaan itsensä rumaksi ja ei-halutuksi. Itsensä hyväksymisen rakennuspuut syntyvät jo varhain lapsena. Jos silloin ei ole tullut torjutuksi, vaan on kokenut olevansa hyväksytty ja rakastettu, kokee itsensä myös kauniina.

Taannoin ilmestyi valokuvateos ”Tyttö, sinä olet kaunis”. Kuvaaja oli ottanut syrjäytyneistä nuorista tytöistä sellaisia kuvia, mitkä tytöt saivat itse määritellä. Jokainen sai pukea itsensä sellaiseksi kuin halusi ja olla sellaisessa asennossa, missä halusi itsensä nähtävän. Vaikutukset olivat monelle tytölle käännteentekeviä. Jos joku halusi nähdä heidät kauniina, vaikka he olivat monille ”tuhmia tyttöjä”, se toi tarkoituksen ja ilon heidän elämäänsä.

Jumalan rakkauden kokemus voi olla yhtä voimakas kuin rakastumi-

nen. Joku näkee minut ihanana ja rakkaana, riippumatta siitä, miltä näytän tai miten joku muu on minut määritellyt. Se mullistaa usein koko elämän.

Jumala näkee jokaisen täydellisenä luomistekonaan, ja rakastaa lastaan kuin paras mahdollinen äiti tai isä. Silloin voi elää rauha sydämessä juuri sellaisena ja sen näköisenä, miksi Jumala on hyvydessään minut luonut. ”Minä olen ihme, suuri ihme, ja kiitän sinua siitä.” (Ps.139:14)

Kirjoittaja on pastori ja eläkerovasti

KOMIN KIRJE

Tervehdys teille Kiitos Innistä (Kiitoksen kodista), Manipurista. Pahoittelen etten ole ollut hyvä kirjeenvaihtaja; työt ovat vieneet kaiken huomioni. Joka päivä ja erityisesti äitienpäivänä te kaikki olette kuitenkin olleet rukouksissamme. Äitienpäivä oli melko tunteikas, kun Kiitos Innin orvot itkivät nähdessään kirkossa toisten lasten äideilleen valmistamat lahjat. Se oli tunteikas myös **Kymille**, kun lapset antoivat hänelle kortin tai käsin kirjoitetun kirjeen tai kukkia puutar-

hastamme. Olemme etuoikeutettuja lasten näin osoittaessa meille rakkautta.

Monista haasteista huolimatta minulla on hyviäkin uutisia. Sää on ollut poikkeuksellisen kuuma eikä sateita ole ollut paljoa. Odotamme kovasti monsuunikautta alkavaksi. Ilmastomuutos ja maapallon lämpeneminen ovat vaatineet veronsa kaikkialla. Kuumuuden lisäksi Manipurin hallitus rakennutti padon kylämme läpi virtaavaan jokeen. Se

on vaikuttanut kyläläisten, erityisesti lasten terveyteen. On ollut paljon ripulia ja pahoinvointia, korkeaa kuumetta, keltatautia ja jopa hepatiitti A:tä ja D:tä. Sairauksien syynä saattaa olla padon saastunut/seisova vesi - vaikka keitämme ja suodatamme sen ennen käyttöä. Ehkä ihmisille eivät myöskään ole hyväksi ne kemikaalit, joita padon yläjuoksulla käytetään kalojen pyydystämiseen ja tappamiseen.

Kuumuuden takia koulunkäynti on lapsille raskasta. Vanhempi poikamme aloitti kyläkoulussa siellä, missä olen pappina, mutta joutui tänä keväänä kahdesti sairaalaan. Nyt hän on toipumassa ja palasi viime viikolla kouluun. Asun hänen ja äitini kanssa kylässä, Kym taas nuoremman poikamme kanssa Kiitos Innissä. Monet ystävät ovat läksyttäneet minua siitä, että esikoisemme aloitti kyläkoulussa. En kykene antamaan lujaa vastausta, mutta toivottavasti hän voi opiskella paremmassa koulussa vuoden 2020 jälkeen.

Rakkaat ystävät, tässäkin toukuussa odotimme pitkän aikaa lasten koulutuloksia. Kaksi heistä osallistui lukion (High School) päätöskokeisiin. Pojat selviytyivät loistavasti (secured First Division result; arvosanojen keskiarvot 69.8 ja 72%). Olemme hyvin innoissamme ja onnellisia, ja jos Jumala suo, pojat aloittavat collegessa tänä vuonna. Nyt siis neljä Kiitos Innin poikaa on hyvin selviytynyt lukiosta. Se on on-

nistunut vain teidän apunne ja tukenne vuoksi; kiitokset kuuluvat siis kaikille teille Suomessa.

Vaikka ette henkilökohtaisesti tunne lapsia (ja jotkut teistä eivät tunne minuakaan), kristitty rakautenne ja anteliaisuutenne vaikuttaa paljon täällä Kiitos Innissä. Meillä oli tänään kiitosrukous poikien tähden. Kirjeen loppuun liitän valokuvan pojista. Heillä on harteillaan heimon shaali, jonka annoimme heille arvostuksemme merkiksi. Kyseessä oli myös jäähyväisrukous, koska heidän pitäisi nyt jättää Kiitos Inn; toivomme heidän sukulaistensa tukevan heitä collegen opinnoissa.

Kuitenkaan hänellä, joka seisoo kuvassa oikealla puolellani, ei ole ketään, kenen luo palata (hänen isänsä on kuollut ja äitinsä mennyt uusiin naimisiin). Pohdin, mitä hänen hyväkseen voisimme tehdä. Hänellä on kaukainen setä, mutta meidän on odotettava tietoa, voiko setä ottaa hänet luokseen. Hän haluaisi pyrkiä armeijan upseeriksi, mutta siihen vaaditaan vähintään kahden vuoden opinnot collegesa. Toinen poika aikoo opiskella tiedeopistossa (Science College). Hän osallistui jo pääsykokeeseen ja haastatteluun ja hänet valittiin, joten hyvin pian hän aloittaa opinnot siellä.

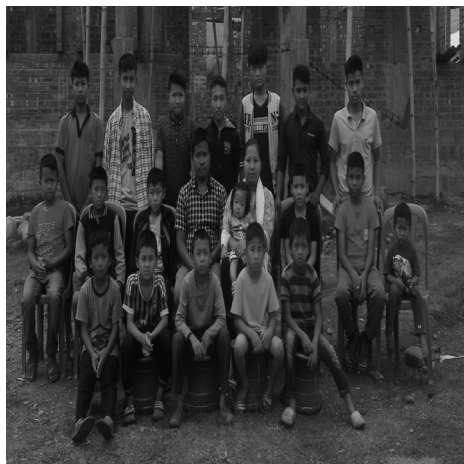
Ystävät, ryhmäkuvamme taustalla näette asuntolan, jota olemme

olleet rakentamassa. Työ ei varojen niukkuuden tähden ole edistynyt aikataulussa. Appeni (joka on jäänyt eläkkeelle Intian armeijasta) on ystävällisesti jatkanut rakentamista ilman palkkaa (kolmen palkallisen työmiehen kanssa). Olimme toivoneet talon valmistuvan heinäkuuhun mennessä. Varmasti se onnistuu elo- tai syyskuussa. Sitten meillä on lämmitysjärjestelmä, ja lapset voivat saada talon. He ovat innoissaan tästä tulevaisuuden näkymästä! Sen jälkeen, jos Jumala suo, voimme ehkä ottaa tyttölapsia. Kotikyläsänikin on kaksi tyttöä, jotka koko sydämistään haluavat opiskella. He selviytyivät lukion päättökokeista (in Second Division) ja halusivat jatkaa collegessa ... mutta molemmat ovat orpoja. Heidän vanhempansa kuolivat AIDSiin. Isovanhempamat auttavat heitä, vaikka elävät itsekkin kädestä suuhun.

Elämä pastorina on tähän asti ollut hyvää, vaikkakaan ei helppoa. Puolet (kyläkirkolle) lupaamistani kolmesta vuodesta on jo kulunut. Paljon, paljon kiitoksia tuestanne rukouksissa. Minä ja perheeni kunnioitamme teitä. Jumala on ollut meille niin hyvä, että tässä vuoristorataa muistuttavassa elämässä Jumalan jatkuva läsnäolo aina herättää toivon paremmasta tulevaisuudesta ...tässä elämässä ja tämän jälkeen. Jumala siunatkoon teitä kaikkia, Hänen läsnäolonsa olkoon osana jokapäiväistä arkeanne.

Rukouksin, Kom

(Suomentanut Elina Malkavaara-Kallinen, yksi Komin ”äideistä” Suomessa. Puolisoni Eskon toivomuksesta adoptoimme pojan perheeseemme jo 2008.)

KAUNEUS - KUKOISTUSTA, TÄYDELLISYYTTÄ, RUMUUS -

KUIHTUMISTA JA RUJOUTTA?

TEKSTI: KATRI KUUSIKALLIO

Lopulta kaikki luomakunnassa on keskeneräistä ja epätäydellistä. Elämme vuorovaikutuksessa Jumalan uutta luovan voiman kanssa. Jo vuodenajoissa toteutuu kuoleman ja uuden elämän vuorottelu. Maraskuinen harmaan sumuinen, liikumatonta maisema; paljaat puunvarret, kuivat, ruskeat, kurtuiset lehdet, mätät, kuraiset mättäät – jylhää ja tyyntä kauneutta, siinä missä kesän paras väriloistokin. Kuinka kaunis voikaan olla lumi, joka kuolettaa alleen kasveja ja eliöitä.

Mitä tulee ihmisiin, toisten ihmisten määrittelemä ulkoinen ”kauneus” ja ”rumuus” on vain pintaa. Kaikki ovat Jumalan kuvia, jokainen omalla tavallaan. Köyhissä, syrjityissä, halveksituissa on myös Kristuksen kuva. **Fransiskus Assisilainen** näki Kristuksen spitaalisissa. Autuaassa vaihtokaupassa Jumala ottaa meiltä pahuuden ja synnin, ja antaa meille sovinnon, rakkauden ja ilon.

Se, mikä oikeasti on rumaa, on tahallinen väärin tekeminen. Se, kun ihminen ottaa asiakseen tahallisesti kieltää toisen arvon ihonvärin, sek-

suaalisen suuntautumisen, vamman, eri uskonnon tai yleensäkin erilaisuuden vuoksi. Se, kun ihminen ahneuksissaan tuhoaa luontoa ja jättää sen raadeltuna perintönä tuleville sukupolville. Se missä ihminen tekee väkivaltaa tai käyttää hyväksi muita luotuja, erityisesti heikkoja ja avuttomia. Ihmisessä Jumalan kuva voi vääristyä rumasti.

Onko elävä ihminen kaunis ja kuollut ruma? Kerran hautausmaahan virkailija sanoi vainajan olevan harvinaisen kauniin. Katsoin kuolleen kasvoja. En tuntenut vainajaa. Minulle ne eivät olleet kauniit eivätkä rumat. Siinä oli ihmisen maja, kuori. Ruumis oli ollut sielun asuinsija ja yhteydessä sieluun ihmisen eläessä. Elämä oli kaikonnut ja kuori oli tehävänsä hoitanut. Sen oli aika tulla maaksi jälleen.

Kävin tänään sairaalan kappelissa siunaamassa hautaan ihmisen, jolla ei ollut tilaisuudessa yhtään omaista. Oliko se rumaa? Se oli surullista, ja kuitenkin pyhää.

*Kirjoittaja onyhteiskuntatyön pappi,
Järvenpäässä*

MAAILMA TASKUUN

TEKSTI: SINIKKA VUENTO

i tästä tule mitään.

Istun mökin laiturilla kevätauringon paahtaessa poskia. Kurjet toittottavat lahdenpohjukassa ja jää väreilee valmiina sulamaan silmieni edessä. Taivas on turkoosinsininen, koivujen latvat kellertävät ennustaen hiirenkorvia.

Kun suljen silmäni, näen tunturien juhlat rivistöt, kuukkelin pyrähdysten nuotiopaikalla ja Hetan hangeit. Siellähän hiihtelin vielä edellisellä viikolla.

Kirjoita nyt sitten rumuudesta.

Onneksi päätimme lähteä toisena pääsiäispäivänä laavuretkelle naapurikuntaan. Alku oli ihan toiveiden mukainen. Tosin lumi oli talven aikana kinostunut polun tienoille niin paksulta, että eräät meistä upposivat siihen puoleen reiteen.

Sitten tuli toppi. Törmäsimme hakkuaukkoon, joka oli myllätty täysin kulkukelvottomaksi. Kaukaa kuului moton ääni kuin ukkosenjylinä. Kiertäessämme raiskiota saimme silmiimme sellutehtaan jätealueen. Paluumatkalla laavulta ohitimme vielä rautaromuvuoren, joka oli aseteltu sopivasti retkeilyreitit viereen.

Äärimmäistä rumuutta näemme sotien runtelemisissa maissa. Köyhdytämme kaunistaa maailmaamme kuormittamalla luontoa niin, että melkein päivittäin uutisoidaan uhanalaisista eläin- ja kasvilajeista. Harrastamme julmaa rasismia ja käytämme lapsia hyväksemme tavalla, josta raamatussa langetetaan ankarin mahdollinen tuomio.

Kuuntelin YouTubeista ruotsalaisen **Greta Thunbergin** puhetta Puolan ilmastokokouksessa. Greta oli puhetta pitäessään 15-vuotias. Taputin käsiäni: tätä kelpaa kuunnella. Greta luki madonluvut ahneille ja piittaamattomille edellisten sukupolvien edustajille. ”En ole huolissani, vaikka puheeni ei miellytä kaikkia. Minulle on tärkeämpää, että maapallomme pysyy elossa. Muutos on joka tapauksessa tulossa, halusimme tai emme. On puhuttava niin selvästi, että kaikki tajuavat, mistä on kysymys.”

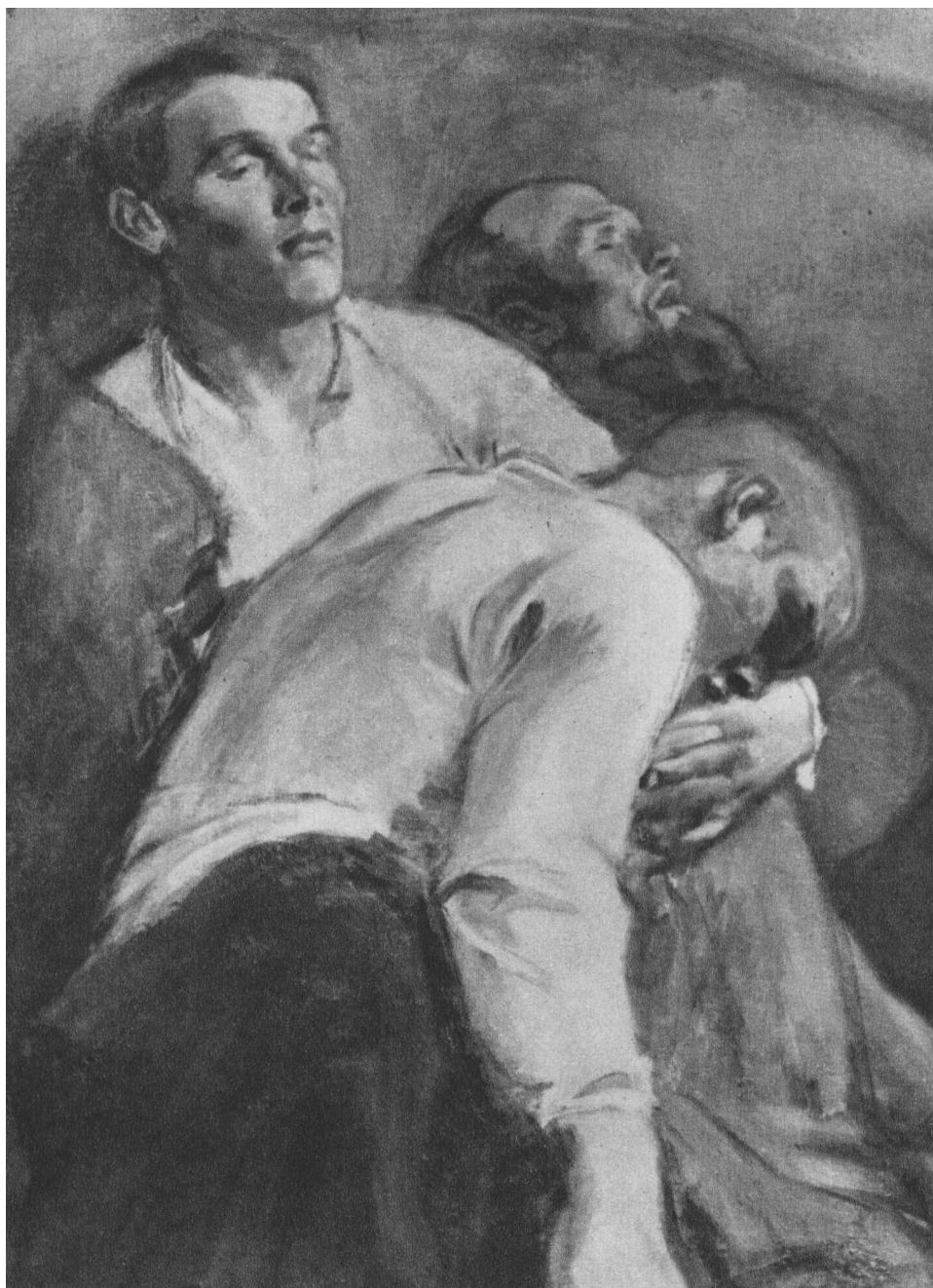
Lopuksi Greta hyppäsi ajassa eteenpäin: ”Jos elän 70-vuotiaaksi ja minulla on lapsia, he ehkä kysyvät mi-

nulta, miksi te ette tehneet mitään, kun vielä oli aikaa. Pyydän, älkää varastako meiltä tulevaisuutta”, Greta vetosi.

Suokoon Luoja lapsillemme ja nuorillemme intoa ja voimia muistuttaa meitä siitä, että olemme kaikki vastuussa maapallon tilasta. Meillä ei ole enää aikaa odottaa, että nämä lapset ja nuoret pääsevät asioista päättämään. On käännettävä suunta jo nyt. Jatkuvan taloudellisen kasvun vaatimus johtaa väijäämättä kohti luonnonvarojen ylikuormitusta. Siihen meillä ei ole varaa eikä oikeutta.

Sanomme rakastavamme lapsiamme yli kaiken. Emmekö siis haluaisi heidänkin pääsevän nauttimaan lintujen kevätkonsertista ja Hetan latuverkostosta.

Greta Thunbergin puhe Puolan ilmastokokouksessa 2018:
<https://www.youtube.com/watch?v=VFkQSGyeCWg>

MAAILMALLINEN JEESSUS

TEKSTI: HEIKKI HESSO

Uhani Rekola (1916-1986) oli pappi ja kirjailija. Hän teki pitkän työuran Tukholman Suomalaisessa seurakunnassa, josta hän jäi kappalaisen (komministerin) virasta eläkkeelle.

Kirjallinen tuotanto käsittää esseekokoelmia, joul- ja pääsiäisteemaiset Bethelem on kaikkialla sekä Ruusumaanantaista pääsiäisaamuun. Osa teoksista käsittelee kuvan teologiaa ja uskoa kirjallisuudessa. Oma suosikkini on Kuolemantanssi jossa Rekola kirjoittaa kuolemantanssimotiivista ja pohtii kuolemaa erilaisissa maailmankatsomuksissa sekä taiteessa. Hän kirjoitti myös paljon kolumneja ja muita lehtikirjoituksia sanomalehtiin.

Rekolan teksteissä käsitellään syviä aiheita: Jumalan hiljaisuutta, kär-

simystä, kuolemaa, elämän miet- tömyyttä, maailmaa, joka ”on vain maailma, jossa meidän on elettävä ja kerran kuoltava”. Kirjoituksis- saan Rekola tarkastelee maailmaa sellaisena kuin se hänelle näyttäytyi: suurvaltojen asekilpailu, ympäristön saastuminen, kirkollisen keskuste- lun kiertyminen kehällisiin asioihin, globaali epäoikeudenmukaisuus.

Eräässä tekstissään Rekola mainit- see **Bertel Thorvaldsenin** Kristus- patsaan, joka ei muistuta häntä ”pai- menesta joka seuraisi lampaitaan pi- meään laaksoon”.

Rekolan teksteissä siloteltu, kepeä usko ja helpot vastaukset saavat väis- tyä. Paremmin Jeesusta kuvaa nai- vistinen krusifiksi, jossa Jeesuksen kädet ovat erityisen lyhyet. Kun Re- kola tarkastelee tätä krusifiksia sen- aikaisten Talidom- uutisten valossa,

krusifiksi todistaa Jumalasta joka ei poista kärsimystä ja kysymyksiämme vaan kärsii itse tässä maailmassa ihmisten kanssa.

Näin Jeesus ei olekaan vastaus maailman kärsimykseen. Jeesus, hänen ristinsä tai kärsimyksensä, maailman syntien kantaminen, mitä se sitten tarkoittaakaan, ei anna mitään selitystä kärsimykselle vielä vähemmän kuin se jotenkin vähentää tai poistaa sitä.

Kärsimys, evankeliumeissa erityisesti Jeesuksen kärsimys, vain on. Sitä ei voi kieltää, sitä ei voi selittää jotenkin vähemmän kaameaksi, sillä on mielettöntä keksiä jonkinlaisia puolustuksia, ainakin sellaisia jotka osuivat käsitykseemme Jumalasta rakastavana Isänä. Kärsimys ja Jeesuksen risti on vain hyväksyttävä.

Enemmän tulkitsem Rekolan tekstien pohjalta, että Jeesus ja hänen kohtalonsa kuvastaa sitä mielettömyyttä joka maailmassa hallitsee – kuinka yksilö annetaan ”mielivallalle alttiiksi” ja kuinka koneisto, kansa ja laki koituvat yksilön kohtaloksi. ”Lait ovat kaikille samat mutta mahdavan kohdalla ne taipuvat eri suuntaan kuin heikon kohdalla.”

Jeesuksen risti muistuttaa siitä, kuinka meidän kysymyksiimme ei vastata, kuinka kärsimys ja synty kuuluvat maailman vääristyneisiin kasvoihin.

Rekola puhuu paljon yksilön tuhoutumisesta maailmanhistorian näytämöllä. Myös Jeesus Nasaretilainen tuhoutui. Samaan kohtaloon on jokainen ihminen alistettu. Kuoleman kautta jokainen ihminen kokee saman kuin Jeesus. Jeesus Nasaretilainen on eräänlainen leikkauspiste

ihmisen ja Jumalan välillä joka kokee kaikkia ihmisiä (ja myös kaikkea elollista?) koskevan elämän lain.

Kolmas Kristus-kuva josta Rekola teksteissään puhuu, on monille tuttu Getsemanessa kiveen nojaava rukkoileva Jeesus. Tällaisen kuvan on saattanut nähdä seurakuntatalon tai sakastin seinällä. Jeesus on kuvassa rauhallinen, hänen pukunsa on siististi laskostettu ja sädekehä loistaa näkyvästi hänen päänsä päällä.

Tässä Jeesus on ”kuvattuna manikealaiseen valepukuun”. Tästä Jeesuksesta puuttuu kaikki inhimillinen. Hän on liian kaunis. Hän on tyyne, kuin näyttelijä joka valmistautuu osaansa mutta tietää, että kaikki käy hyvin.

Tuskin tällainen oli tilanne ensimmäisenä kiirastorstaina. ”Tuskin sellainen ihminen joka hikoilee verta,

voi olla täysin terve”, Rekola kirjoittaa. Jeesus josta kaikki inhimillinen on poistettu ei ole samaistuttava. Voiko sellainen Jeesus todella tuntea ihmisenä olemisen kivun, epäilyn, surun ja vihan?

Puhumattakaan rakkaudesta tai hirmosta tai pelosta Jos kristinuskon Jumala todella tuli ihmiseksi, eikä vain näyttänyt ihmiseltä, ehkä hän tunsikin näitä samoja tunteita ja ajatuksia kuin muillakin ihmisillä on. Jotta jumalallinen voi loistaa, on ensin löydettävä inhimillinen.

Kirjoittaja on Juhani Rekolan ajatuksista inspiroitunut pastori ja sinapinsiemen

Lainaukset Juhani Rekolan tuotannosta, seuraavista teoksista:

Herääminen pimeään. Varhaiset kirjoitukset. Toim. Heimo Hatakka

SINAPINSIEMEN RY

inapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa

kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulu- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujarattissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehityksmaan köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Yksi näistä on pastori Kom, joka on perustanut lastenkodin kotiseudulleen Intian Manipuriin. Tätä hanketta yhdistys on ollut tukemassa ja avustamassa.

Sinapinsiemen etsii uusia toimijoita

Yhdistyksessämme on tällä hetkellä noin 300 jäsentä. Etsimme Morbackan ja Ukinrannan rinnalle uusia toimintamuotoja, joissa on tilaa avoimuuden, fransiskaanisens ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkil- le. Vaalimme yhteisöllistä ja yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisen vastuun kantamista Taizén hengessä. Julkaisemme neljä kertaa vuodessa ilmestyvää Sinapinsiemenlehteä, jossa pohdimme yhdistyksellemme tärkeitä teemoja. Toimintaa rytmittää yhdistyksen sähköpostilista, jonne voi liittyä laittamalla sähköpostia sihteerille:

sihteerii@sinapinsiemen.fi.

Tarvitsemme toimintaamme myös uusien jäseniemme tukea ja osallisuutta. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

Haluamme yhdistyksenä olla ja toimia niin, että se resonoi meissä jäsenissä, kiinnostaa ja synnyttää uutta. Miten rakentaa tätä monimutkaistuvaa maailmaa yhdessä, Kristusta kuunnellen? Yhdistyksessä toimii parhaillaan 6 työryhmää, joihin tarvitsemme jäsentemme osallisuutta ja osaamista.

Kustannustoimintaryhmä

Työryhmä on herätellyt eloon Sinapinsiemenen kustannustoimintaa. Tarkoituksena on julkaista jäsenten omia tekstejä ja kääntää mm. Taizé-kirjallisuutta. Mukaan? Ota yhteys: **puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi**

Tiedotusryhmä

Työryhmä tiedottaa Sinapinsiemenen toiminnasta eri kanavia pitkin. Haluatko olla mukana suunnittelemassa kampanjoita? Ota yhteys: **tiedottaja@sinapinsiemen.fi**

Lehden toimituskunta

Sinapinsiemenen lehden toimituskunta keskustelee lehden teemoista ja kirjoittajista sähköpostilla: moni toimituskuntalainen myös kirjoittaa lehteen itse. Mukaan? Ota yhteys: **ella.luoma@outlook.com**

Kansainvälinen diakoniaryhmä

Työryhmä pitää yllä yhteyksiä erityisesti Intiaan, Komiin ja ESP-ohjelmaan. Mukaan? Ota yhteys:

kummissihteeri@sinapinsiemen.fi

Retriittiryhmä

Työryhmä ylläpitää Sinapinsiemenen retriittitoimintaa ja hiljaisuuden viljelyä. Mukaan? Ota yhteys:

soili.juntumaa@gmail.com.

Taizé-ryhmä

Työryhmä pitää yllä Sinapinsiementen Taizé-yhteyttä. Mukaan? Ota yhteys:

krikallinen@gmail.com.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Päätoimittaja:

Ella Luoma
ella.luoma@outlook.com

Taitto:

Ella Luoma

Kuvat joissa ei ole mainintaa ovat CC0 Public Domain lisenssin alaisia ja pääosin internet sivulta: www.pixabay.com

SINAPINSIEMEN

Tilaukset ja osoitteenmuutokset

Saija Kainulainen
Sähköp.sihiteeri@sinapinsiemen.fi tai
TEKSTIViesti. 050-525463

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Ella Luoma
Vuorenpeikontie 5 A 80
00820 HKI

Itella Green